

לקוטי תורה • יום הכיפורים • מאמר 3

ביאור מעט ע"פ שבת שבתון כו'

ביאור קצר על "שבת שבתון"

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/yom-kippur/3](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/yom-kippur/3)

1 ביאור מעט ע"פ שבת שבתון כו'

ביאור קצר על הפסוק "שבת שבתון" וכו'

2 ענין ירידת הנשמות מבחי' טהורה היא להתלבש בגוף צורך עלי' [עליה] לבחי' ואנשי קדש תהיון לי.

ירידת הנשמות מבחינת "טהורה היא", כדי להתלבש בגוף, נועדה לשם עליה לבחינת "ואנשי קדש תהיון לי".

ע' [עין] בהקדמת פע"ח [פרי עץ חיים] שכל התומ"צ [התורה ומצות] להמשיך תוספת אור יתר מכפי חוק הקצוב כו' ע"ש באריכות.

ראו בהקדמה ל"פרי עץ חיים", שכל התורה והמצוות נועדו להמשיך תוספת אור, מעבר למידה הקצובה וכו'; ראו שם בהרחבה.

ועמ"ש מזה בביאור ע"פ ושמתי כדכד דהענין שהנשמות נמשכים מפנימיות הכלים והמלאכים מחיצוניות הכלים וענין כלים דאצי

וראו מה שנכתב על כך בביאור על הפסוק "ושמתי כדכד שמשותיך": הענין הוא שהנשמות נמשכות מפנימיות הכלים, והמלאכים מחיצוניות הכלים. ומה ענינם של הכלים באצילות —

היינו שהחסד עצמו זהו נק' בחי' כלי כמאמר חסד דרועא ימינא משא"כ האור הוא בחי' לאו מכל אלין מדות איהו כלל.

הוא שהחסד עצמו נקרא בחינת כלי, כמאמר "חסד דרועא ימינא", ואילו האור הוא בבחינת "לאו מכל אינון מדות איהו כלל".

אך מ"מ הכלים דאצילות הם אלקות ממש ונק' איהו וגרמוהי חד ע"כ נקרא טהורה היא לשון בהירות שאינו דבר המסתיר על קדושתו ית' כבי"ע ששם נאמר ומשם יפרד משא"כ באצילות.

אך למרות זאת, הכלים דאצילות הם אלקות ממש, ונקראים "איהו וגרמוהי חד" — הוא וכליו אחד. לכן נאמר "טהורה היא", לשון בהירות, שכן אין זה דבר המסתיר את קדושתו יתברך, כפי שמסתירים העולמות בריאה, יצירה ועשיה, שעליהם נאמר "ומשם יפרד"; לא כך באצילות.

3 ועלייתם בבחי' קדש היינו באור א"ס שלמעלה מהכלים דאצילות ועמ"ש מזה בד"ה זכור את היום השבת לקדשו שהעליי' [שהעלייה] הוא מבחי' איהו וגרמוהי חד לבחי' איהו וחיוהי חד כו' ע"ש.

ועלייתם לבחינת קדוש פירושה עלייה אל אור אין סוף שלמעלה מכלי אצילות. וראו מה שנכתב על כך במאמר הפותח במילים "זכור את יום השבת לקדשו": העלייה היא מבחינת "הוא וכליו אחד" לבחינת "הוא וחיותיו אחד" וכו'; עיינו שם.

והנה טהרה נזכר גבי לוי' וקדושה גבי כהנים וע' בזהר פ' שמיני (דל"ט ע"א) דלוי' הם מבינה וכהנים מחכמה וע' עוד בפ' בהעלותך (דקנ"א ע"ב)

והנה, טהרה נאמרה ביחס ללויים, וקדושה ביחס לכהנים. ראו בזהר, פרשת שמיני (לט ע"א), שהלויים הם מבינה והכהנים מחכמה; וראו עוד בפרשת בהעלותך (קנא ע"ב).

ובפ' קרח (דקע"ז ב'). וצ"ל איך יבא זה עם הנ"ל דהנשמות שרשן מפנימית הכלים. והעליי' [והעלייה] בבחי' האור.

ובפרשת קורח (קעז ע"ב). ויש להבין כיצד הדבר מתיישב עם הנאמר לעיל, ששורש הנשמות הוא בפנימיות הכלים, ואילו העלייה היא לבחינת האור.

וי"ל [ויש לומר] כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שמ"א פ"ז [פרק ז'] דג' בחי' נר"נ [נפש רוח נשמה] דאצי' הם אורות לגבי בי"ע ועכ"ז [ועם כל זה] הם נקראים כלים לגבי בחי' חיה דאצי'

ויש לומר על פי מה שכתוב בעץ חיים, שער מא, פרק ז, ששלוש הבחינות נר"נ דאצילות הן אורות ביחס לבי"ע, ואף על פי כן הן נקראות כלים ביחס לבחינת חיה דאצילות.

שהיא החכמה עילאה דאצילות. עד כי הרי אפי' [אפילו] בינה שהיא נשמה נק' בית גופני לחכמה שהיא חיה.

שהיא חכמה עילאה דאצילות. עד כדי כך, שאפילו בינה, שהיא נשמה, נקראת בית גופני לחכמה, שהיא חיה.

4 וזהו חיוהי וגרמוהי. גרמוהי הם נר"נ [נפש רוח נשמה] וחיוהי הוא חיה בחי' חכמה ע"ש והיינו כי ג' כלים הנ"ל נר"נ [נפש רוח נשמה] דאצילות הם בי"ע דאצי'.

וזהו [פירוש] "חיותיו וכליו": "כליו" הם נפש, רוח ונשמה, ו"חיותיו" היא חיה, בחינת חכמה; עיין שם. כלומר, שלושת הכלים שהוזכרו לעיל — נפש, רוח ונשמה דאצילות — הם הבריאה, היצירה והעשיה שבאצילות.

והחיה שהיא חכמה היא אצילות שבאצילות וכמו עד"מ באדם הה השכל מתאחד ממש עם הנפש עד שהנפש נקראת על שם השכל נפש המשכלת וכמ"ש במ"א משא"כ מחודמ"ע [מחשבה דבור ומעשה] הם לבושים כו'.

וחיה, שהיא חכמה, היא האצילות שבאצילות. והרי זה כמשל באדם: השכל מאוחד ממש עם הנפש, עד שהנפש נקראת על שם השכל — "נפש המשכלת", כפי שמוסבר במקום אחר; ואילו מחשבה, דיבור ומעשה הם לבושים וכו'.

5 ועמ"ש מענין בחי' ח"י בביאור ע"פ וידבר אלקים את כל הדברים האלה. והו הירידה צורך עלייה.

וראה גם מה שנכתב בעניין בחינת חיה, בביאור על הפסוק "וידבר אלקים את כל הדברים האלה". וזהו [עניין] הירידה לצורך עלייה.

וז"ש [וזהו שכתוב] בסמוך שנש"י [שנשמות ישראל] שרשן מבחי' מחשבה היינו בריאה ובאצי' היינו בינה שהיא בריאה שבאצי' ואז הן טהורה היא.

וזהו מה שנאמר מיד לאחר מכן: נשמות ישראל מושרשות בבחינת המחשבה, כלומר בבריאה; ובאצילות — בבינה, שהיא הבריאה שבאצילות; ואז הן בבחינת "טהורה היא".

6 ואח"כ אתה בראתה בריאה ממש כי בינה מקננא בכורסיא. ועמ"ש במ"א בד"ה להבין מ"ש בהגדה מצה זו ענין ההפרש בין מוחין דאימא שהוא מקור וסדר ההשתלשלות ובין מוחין דאבא שהוא מה שלמעלה מסדר ההשתלשלות.

ולאחר מכן [בא] "אתה בראת", שהיא בריאה ממש, שכן בינה מקננת בכיסא. ראו גם מה שנכתב במקום אחר, במאמר הפותח במילים "להבין מה שכתוב בהגדה: מצה זו", על ההבדל בין המוחין של אבא, שהם המקור וסדר ההשתלשלות, לבין המוחין של אבא, שהם למעלה מסדר ההשתלשלות.

7 וזהו ענין הנזכר שהעליי' [שהעלייה] היא מבחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] לבחי' סוכ"ע כי הנה בינה מקננא בכורסיא שהיא הבריאה וז"א ביצי' [ביצירה] ומל' בעשי' [בעשיה] והיינו שלשים כלים דאצילות שנעשים נשמה לבי"ע יו"ד כלים הפנימיים בבריאה.

וזהו פירוש הדברים שנאמרו, שהעלייה היא מבחינת ממלא כל עלמין לבחינת סוכב כל עלמין. שהרי בינה מקננת בכיסא, כלומר בבריאה; וז"א ביצירה ומלכות בעשיה. הכוונה היא לשלושים הכלים של אצילות שנעשים נשמה לבריאה, ליצירה ולעשייה: עשרת הכלים הפנימיים בבריאה,

8 והתיכונים ביצירה. והחיצונים נעשים נשמה לעשיי [לעשייה] ועי' מזה באגה"ק [באגרת הקודש] ע"פ ויעש

דוד שם. וזהו ענין ממכ"ע [ממלא כל עלמין] ומשם שרש הנשמות קודם ירידתן לגוף

האמצעיים ביצירה, והחיצוניים נעשים נשמה לעשיה; ראו על כך באגרת הקודש, על הפסוק "ויעש דוד שם". וזהו ענינו של ממלא כל עלמין, ומשם שורש הנשמות לפני ירידתן לגוף,

שהם נמשכים מהכלים דאצי' כנ"ל והעליי [והעלייה] להיות ואנשי קדש היינו בחכמה עילאה דאצילות ונקי' סוכ"ע שאינה מתלבשת בבי"ע כי מבינה ואילך מתלבשים בבי"ע בינה מקננא בכורסיא משא"כ ח"ע [חכמה עילאה] מאירה באצילות.

שהרי הן נמשכות מכלי האצילות, כנזכר לעיל. והעלייה להיות "אנשי קודש" היא אל החכמה העילאה שבאצילות, הנקראת סוכב כל עלמין, משום שאינה מתלבשת בבריאה, יצירה ועשיה; שכן מבינה ולמטה המדרגות מתלבשות בבריאה, יצירה ועשיה — "בינה מקננא בכורסיא" — ואילו החכמה העילאה מאירה באצילות.

אשר אצילות לגבי בי"ע נקי' סוכ"ע ועמ"ש בד"ה מי מנה בענין ומספר את רובע ישראל.

שהרי האצילות, ביחס לבריאה, יצירה ועשיה, נקראת סוכב כל עלמין. וראו מה שנכתב במאמר המתחיל "מי מנה", בענין "ומספר את רובע ישראל".

9 וענין קדוש וקדש י"ל [יש לומר] דמה שמלי' דאצי' בוקעת המסך שבין אצי' לבריאה ונעשית עתיק לבריאה

זהו הנקי' קדוש שהיא הארת סוכ"ע כי עתיק דבריאה זהו סוכב דבריאה. ולמעלה מבחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] שבבריאה.

בענין קדוש וקדש, יש לומר שכשמלכות דאצילות בוקעת את המסך שבין אצילות לבריאה ונעשית עתיק של בריאה, זה נקרא "קדוש" — הארה של סוכב כל עלמין; שכן עתיק של בריאה הוא סוכב של בריאה, והוא למעלה מבחינת ממלא כל עלמין שבבריאה.

10 ועדי' עתיק דיצי' [דיצירה] ועתיק דעשיי' [דעשייה]. ומ"מ כ"ז [כל זה] נקי' קדוש בוי"ו שהוא המשכת הארה

בעלמא משא"כ קדש העליון הוא ח"ע [חכמה עילאה] עצמה שאינה מאירה

וכך גם עתיק של יצירה ועתיק של עשיה. ובכל זאת, כל זה נקרא "קדוש" בתוספת וי', כלומר המשכה של הארה בלבד; ואילו הקודש העליון הוא חכמה עילאה עצמה, שאינה מאירה.

רק באצ"י ממש וכמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שמ"ז פ"א שבח"י נקודה דמלי דאצ"י שבקעה המסך וירדה להיות עתיק לבריאה ודאי שכבר אין לה ערך עם אצ"י כו' ע"ש.

רק באצילות עצמה, ככתוב בעץ חיים, שער 47, פרק 1, שהבחינה הנקראת נקודת המלכות של אצילות, שבקעה את המסך וירדה להיות עתיק לבריאה, ודאי כבר אינה בערך לאצילות וכו'; עיין שם.

א"נ [אי נמי] י"ל [יש לומר] גם באצ"י ממש שייך בחי' קדש וג"פ [וגי פעמים] קדוש. דכבר נת' [נתבאר] שבאצ"י עצמו ג"כ יש ד' בחי' אבי"ע [אצילות בריאה יצירה עשיה] אשר הח"ע [החכמה עילאה] נק' חיה והיא אצ"י שבאצ"י.

לחלופין, אפשר לומר שגם באצילות עצמה שייכות הבחינות של קודש ושלוש פעמים קדוש. שהרי כבר התבאר שגם באצילות עצמה יש ארבע בחינות של אצילות, בריאה, יצירה ועשיה, ובהן חכמה עילאה נקראת חיה, והיא האצילות שבאצילות.

11 וזהו ענין קדש העליון ממש ובינה נקרא בריאה שבאצ"י ומשם בחי' הטהרה כמ"ש בלוי' לטהרם וזו"נ [וזהו ענין קדש העליון ממש ובינה נקרא בריאה שבאצ"י ומשם בחי' הטהרה כמ"ש בלוי' לטהרם וזו"נ] ועשייה שבאצילות.

וזהו הקודש העליון עצמו. בינה נקראת בריאה שבאצילות, וממנה נמשכת בחינת הטהרה, כפי שנאמר על הלויים: "לטהרם"; וז"א ונוקבא הם היצירה והעשיה שבאצילות.

ונמשך עליהם ג' מקיפים מחבי' קדש העליון וזהו ענין ג"פ [גי פעמים] קדוש כו' ועיין בע"ח [בעץ חיים] שמ"א פ"ז [פרק ז'] זחי' חיה שהיא הח"ע [החכמה עילאה] יש בה ג"כ בחי' נרנח"י [נפש רוח נשמה חיה יחידה].

ועליהם נמשכים שלושה [אורות] מקיפים מבחינת הקודש העליון, וזהו ענין שלוש פעמים "קדוש" וכו'. ועינינו בעץ חיים, שער מ"א, פרק ז, שם נאמר שבחינת חיה, שהיא חכמה עילאה, כוללת גם את בחינות נפש, רוח, נשמה, חיה ויחידה,

אשר בחי' נר"נ [נפש רוח נשמה] דחיה מתלבשים בנר"נ [בנפש רוח נשמה] דאצ"י שהם בינה וזו"נ [וזהו ענין נר"נ וזו"נ] ונוקבא. וא"כ י"ל [יש לומר] דבחי' נר"נ [נפש רוח נשמה] דחיה זהו ענין ג"פ [גי פעמים] קדוש וחיה יחידה שבבחי' ח"ע [חכמה עילאה] זהו קדש העליון ממש:

ובחינות נפש, רוח ונשמה שבחיה מתלבשות בנפש, רוח ונשמה שבאצילות, שהן בינה, ז"א ונוקבא. ואם כן, יש לומר שבחינות נפש, רוח ונשמה שבחיה הן ענין שלוש פעמים "קדוש", ואילו חיה ויחידה שבבחינת חכמה עילאה הן הקודש העליון עצמו.

12 ב והנה ענין עלייה זו ע"י עול מצות שהיא קבלת עול מלכות שמים הענין כי הנה אבא יסד ברתא

שהמלי' שרשה מח"ע [מחכמה עילאה] קדש העליון ממש

2. ועתה, בעניין עלייה זו שבאה באמצעות עול המצוות, כלומר קבלת עול מלכות שמים: ההסבר הוא ש"אבא יסד ברתא" — מלכות מושרשת בחכמה העליונה, בקודש העליון ממש.

ולכן גם היא נקרא קדש וכמ"ש בזהר פ' פינחס (דף רנ"ד ע"ב) דכתיב כי קדש הוא לכם ע"ש ולכן ע"י הוא עליית הנשמות לקדש העליון.

לכן גם היא נקראת קודש, כפי שמבואר בזהר, פרשת פינחס (עמוד 254ב), על הפסוק "כי קודש הוא לכם"; עיינו שם. לכן, באמצעות כך, הנשמות עולות אל הקודש העליון.

ועי"ל [ועוד יש לומר] כי זה שיתעלו הנשמות מבחי' היחוד דאיהו וגרמוהי לבחי' היחוד דאיהו וחיוהי הנ"ל זהו ע"י המשכת אור הכתר שלמעלה גם מהחכמה הנקרא חיה שלפי

ועוד אפשר לומר, שעליית הנשמות מבחינת היחוד של "הוא וכליו" לבחינת היחוד של "הוא וחיותיו", הנזכרת לעיל, נעשית על ידי המשכת אור הכתר, שהוא למעלה אפילו מחכמה, הנקראת חיה; שכן

שהוא למעלה מבי' הבחינות דחיוהי וגרמוהי ע"כ הוא המחבר בי' בחי' הנ"ל (וכמ"ש כה"ג [כהאי גוונא] במ"א ע"פ מקושש עצים כו')

כיוון שהוא למעלה משתי הבחינות — "חיותיו" ו"כליו" — הוא המחבר בין שתי הבחינות הנזכרות לעיל (וכעין זה נכתב במקום אחר, על הפסוק "מקושש עצים" וכו').

והמשכת הכתר נמשך ג"כ ע"י עול מצות כי המלי' שרשה ג"כ מבחי' כתר שלכן נקי' כתר עליון דאיהי כתר מלכות כו'.

גם המשכת הכתר נעשית באמצעות עול המצוות, שכן גם שורשה של מלכות הוא בבחינת כתר. לכן היא נקראת "כתר עליון, דאיהי כתר מלכות" וכו'.

ועמ"ש מזה בד"ה מי מנה הנ"ל גבי אף עשיתיו וכמ"ש בזהר בראשית (דף כ"ד ע"א)

ועיינו במה שנכתב על כך במאמר המתחיל "מי מנה", הנזכר לעיל, בעניין "אף עשיתיו"; וכפי שנכתב בזהר, בראשית (עמוד 24א),

בענין זרקא דאזדריקת לאתר ידיעא ובמק"מ [ובמקדש מלך] שם שכתב ולעתים ידועים שעולה עד למעלה ראש ונזרקת עד אריך הנקי א"ס אז נקראת זרקא.

בעניין "זרקא דאזדריקת לאתר ידיעא" — הזרקא שנזרקת למקום ידוע; ובמקדש מלך שם נכתב: "ולעתים ידועים, כשהיא עולה עד למעלה ראש ונזרקת עד אריך, הנקרא אין סוף, אז נקראת זרקא,

כי היא אבן הנזרקת למעלה בגו קירטא דאיהי שפה ע"י ה' מוצאות הפה כו' עכ"ל [עד כאן לשונו] ואפשר לומר דהיינו שאותיות התפלה נקראו אבנים וידוע שמהן נעשים כתרים וכמ"ש בד"ה מזוזה מימין כו'.

כי היא אבן הנזרקת למעלה בתוך הקלע, שהיא השפה, באמצעות חמשת מוצאות הפה וכו". עד כאן לשונו. ואפשר לומר שהכוונה היא שאותיות התפילה נקראות אבנים, וידוע שמהן נעשים כתרים, כפי שנכתב במאמר המתחיל "מזוזה מימין" וכו'.

13 וזהו ענין זרקא דאזדריקת כו'. ועד"י י"ל [יש לומר] ענין זריקת דם התמיד לעורר בחי' זרקא הנ"ל ועכשיו הוא העלאת נה"ב [נפש הבהמית] שבכח בירור זה גורמים עליית המלי' ועמ"ש בד"ה בכ"ה בכסלו וע' עוד מענין זרקא כו'

וזהו ענין ה"זרקא שנזרקת" וכו'. על דרך זה אפשר להסביר את זריקת דם התמיד: היא נועדה לעורר את בחינת זרקא שהוזכרה לעיל. כיום, עבודה זו היא העלאת הנפש הבהמית, שכן בכוח בירור זה גורמים לעליית מלכות. וראו מה שנכתב במאמר המתחיל "בכ"ה בכסלו"; וכן עיינו עוד בענין זרקא וכו',

בפרדס שער הטעמים פרק א' וזהו ג"כ ענין אני כבדו רענן וכמ"ש בפרדס שם כי אני אותיות אין ועיין בזהר פ' שלח (דקנ"ח ע"ב) בענין אין

בפרדס, שער הטעמים, פרק א'. זהו גם פירוש "אני כבדו רענן", כפי שנכתב שם בפרדס: אותיות "אני" הן אותיות "אין". ועיינו בזהר, פרשת שלח (דקנ"ח ע"ב), בענין אין.

והנה בחי' מלכותו ית' הנקרא אני שרשה מבחי' אין וכנ"ל אלא שירדה כבדו רענן אבל אח"כ היא העולה למעלה לשרשה.

והנה, בחינת מלכותו יתברך, הנקראת "אני", מושרשת בבחינת "אין", כנוצר לעיל; אלא שהיא ירדה "כבדו רענן", ואחר כך היא שעולה למעלה, אל שורשה.

וזהו בחי' זרקא כני"ל. וזהו ענין יחיד חי העולמים ומלך יחיד כו' שאומרים בברוך שאמר ובישתבח ועמ"ש מזה בביאור ע"פ כי אתה נרי.

וזהו בחינת זרקא, כנזכר לעיל. וזהו ענין "יחיד חי העולמים" ו"מלך יחיד" וכו', שאנו אומרים ב"ברוך שאמר" ובישתבח". וראו מה שנכתב על כך בביאור על הפסוק "כי אתה נרי".

14 והנה עי"ז היא מעלית גי"כ נש"י [נשמות ישראל] האחוזים בה וכמ"ש במ"א בפ"י למען יזמרח כבוד ולא ידום ועי"ז ה' אלקי לעולם אודך.

כעת, באמצעות זאת היא מעלה גם את נשמות ישראל הקשורות אליה, כפי שמוסבר במקום אחר בפירוש הפסוק: "למען יזמרח כבוד ולא ידום", ובאמצעות זאת: "הוי' אלקי, לעולם אודך".

וזהו ענין בזאת יבא אהרן אל הקדש בזאת דייקא שהיא מדת מלכותו ית' אשר שרשה הגבה מאד נעלה. וזהו פירוש הפסוק "בזאת יבוא אהרן אל הקודש": דווקא "בזאת", כלומר במידת מלכותו יתברך, ששורשה גבוה ונעלה עד מאוד.

15 ולכן נאמר וכסיל לא יבין את זאת. וע' במדרש רבה פ' אחרי פכ"א מענין בזאת יבא ועמ"ש במ"א ע"פ אל יתהלל חכם כו' כ"א בזאת יתהלל כו' וצדקה בארץ וזהו ענין וצדקה תרומם כו'

לכן נאמר: "וכסיל לא יבין את זאת". ועיינו במדרש רבה, פרשת אחרי, פרק כ"א, בענין "בזאת יבוא"; וראו מה שכתוב במקום אחר על הפסוק "אל יתהלל חכם" וכו', "כי אם בזאת יתהלל" וכו', "וצדקה בארץ"; וזהו ענין "וצדקה תרומם" וכו'.

והנה העלייה היא בשבת שנאמר כי קדש היא לכם כי שבת הוא מוחין דאבא ועליית המלי' באור אבא: והנה העלייה היא בשבת, כמו שנאמר: "כי קודש היא לכם"; שכן שבת היא מוחין דאבא, ועליית המלכות היא באור אבא.

16 ג אמנם מילוי כל הפגמים הוא ביוהכ"פ [ביום הכפורים] שהוא שבת שבתון. שהוא בחי' קדש הקדשים שהוא למעלה מעלה גם מבחי' קדש העליון וח"ע [והחכמה עילאה] כמ"ש והחכמה מאין תמצא וכמ"ש [וכמה שכתוב לעיל] בשם הזהר דמשפטים

3. אולם מילוי כל הפגמים הוא ביום הכיפורים, שהוא "שבת שבתון", והוא בחינת קודש הקודשים, הנעלה לאין ערוך אפילו מבחינת הקודש העליון והחכמה העליונה, ככתוב: "והחכמה מאין תמצא", וכפי שנכתב לעיל בשם הזהר על פרשת משפטים.

(דף קכ"א סע"ב [סוף עמוד ב]) ולכן ע"י המשכה מבחי' זו מתמלאים כל הפגמים. וזהו וכפר על הקדש כו'.

(דף 121, סוף עמוד ב). לכן, על ידי המשכה מבחינה זו מתמלאים כל הפגמים. וזהו [פירוש] "וכפר על הקודש" וכו'.

והיינו ע"י כה"ג [כהן גדול] שהוא נכנס לבית קדש"ק [קודש הקדשים] והוא ע"ד מ"ש בזהר ר"פ יתרו (דס"ז

ע"ב) אית מלך לעילא דאיהו רזא דקה"ק [דקדש הקדשים] ותחותיה אית כהן כו'

כלומר, באמצעות הכהן הגדול, שנכנס לבית קודש הקודשים. והדבר דומה למה שנכתב בזהר, בתחילת פרשת יתרו (67b): "יש מלך למעלה, שהוא סוד קודש הקודשים, ומתחתיו יש כהן" וכו',

דאקרי גדול כו' וע"ש בפ"י הרמ"ז [הרב משה זכות] אית מלך לעילא היינו מלי דא"ק [דאדם קדמון] שנעשה

עתיק לאצילות ועיקר הארתו היא בכח"ב [בכתר חכמה בינה] דאריך וזהו ענין קדש הקדשים הם כח"ב [כתר

חכמה בינה] דאריך כו'.

"הנקרא גדול" וכו'. ועיינו שם בפירוש הרמ"ז: "יש מלך למעלה" — הכוונה למלכות דאדם קדמון, שנעשית עתיק לאצילות, ועיקר הארתה הוא בכתר, בחכמה ובבינה של אריך; וזהו ענין קודש הקודשים: הם הכתר, החכמה והבינה של אריך וכו'.

17 וכה"ג [וכהן גדול] הוא חסד עליון דאריך הנק' יומא דכליל כולהו יומי. והוא הממשיך האור מכח"ב [מכתר

חכמה בינה] דא"א להתגלות בחכמה עילאה

וכך גם הכהן הגדול הוא החסד העליון של אריך אנפין, הנקרא "היום הכולל את כל הימים". הוא שממשיך את האור מכתר, חכמה ובינה של אריך אנפין, כדי שיתגלה בחכמה עילאה.

דאצילות ע"ש וע"ד שנו' [שנוכר] במ"א בפ"י אתה כהן ע' [עיינ] בפ"י הרמ"ז [הרב משה זכות] ברע"מ [ברע"א

מהימנא] פ' עקב שממשיך מבחי' הוא להיות בבחי' אתה דהיינו מההעלם אל הגילוי כו'.

של עולם האצילות; עיינ שם. הדבר דומה למה שנוכר במקום אחר בפירוש "אתה כהן"; עיינ בפירוש הרמ"ז על רע"א מהימנא, פרשת עקב, שהוא ממשיך מבחינת "הוא" להיות בבחינת "אתה", כלומר, מן ההעלם אל הגילוי וכו'.

18 וענין בחי' כה"ג [כהן גדול] למטה בעבודת ה' הוא בחי' אהבה רבה. כי כהן זהו בחי' חסד שהוא אהבה

בחינת הכהן הגדול למטה, בעבודת ה', היא בחינת אהבה רבה. הכהן מייצג את בחינת החסד, שהיא אהבה,

אבל כהן גדול היינו אהבה רבה שהוא בחי' ורב חסד ועמ"ש בד"ה בהעלותך את הנרות מענין אה"ר
[אהבה רבה] דאהרן

אך כהן גדול פירושו אהבה רבה, שהיא בחינת "ורב חסד". וראו מה שנכתב במאמר הפותח במילים "בהעלותך את הנרות" על אהבתו הרבה של אהרן,

שהוא למעלה מבחי' אהבה הטבעית שמבחי' חסד לאברהם ועמ"ש בד"ה ועשית בגדי קדש לאהרן וזהו ענין פנימית הלב לך אמר לבי בקשו פני כו' עמ"ש בד"ה אתם נצבים.

שהיא למעלה מבחינת האהבה הטבעית, הנובעת מבחינת "חסד לאברהם". וראו מה שנכתב במאמר הפותח במילים "ועשית בגדי קדש לאהרן". וזהו ענין פנימיות הלב: "לך אמר לבי: בקשו פני" וגו'; ראו מה שנכתב במאמר הפותח במילים "אתם נצבים".

19 והנה בבחי' המשכה זו שמבחינת קדש הקדשים יש ג"כ ב' בחינות הא' הנק' שבת שבתון הוא והב' הנקרא שבת שבתון היא והיינו

והנה, בהמשכה זו מבחינת קודש הקודשים יש גם שתי בחינות: הראשונה נקראת "שבת שבתון הוא", והשנייה נקראת "שבת שבתון היא". כלומר,

כי קדה"ק [קודש הקדשים] עצמו זהו בחי' כח"ב [כתר חכמה בינה] דאריך ועיקר ההמשכה צ"ל מבחינת עתיק המאיר בו שהוא בחי' תחתונה שבמאציל. וזהו ענין אית מלך לעילא פי' מל' דא"ס דאיהו רזא דקה"ק [דקדש הקדשים] שמתלבש בכח"ב [בכתר חכמה בינה] דאריך.

קודש הקודשים עצמו הוא בחינת כתר, חכמה ובינה דאריך, ואילו עיקר ההמשכה צריך להיות מבחינת עתיק המאיר בו, שהיא הבחינה התחתונה שבמאציל. וזהו פירוש "יש מלך למעלה": מלכות דאין סוף, שהיא "סוד קודש הקודשים", ומתלבשת בכתר, חכמה ובינה דאריך.

וביאור ענין אית מלך לעילא יובן עפמ"ש [על פי מה שכתוב] בד"ה קול דודי בענין מלכותך מלכות כל עולמים דפי' מלכותך היינו עד, מ האור כשהוא כלול במאור שאז מתאחד ממש עם עצם המאור כו'.

ביאור ענין "יש מלך למעלה" יובן על פי מה שכתוב במאמר הפותח במילים "קול דודי", בענין "מלכותך מלכות כל עולמים": פירוש "מלכותך" הוא, בדרך משל, האור כשהוא כלול במאור, שאז הוא מתאחד ממש עם עצם המאור, וכו'.

20 והנה כשנמשך הגילוי מבחי עתיק ממש אז נקי שבת שבתון הוא. לשון זכר. כי הוא מקור ההשפעה ובחי א"א

והנה, כאשר הגילוי נמשך מבחינת עתיק עצמו, הוא נקרא "שבת של שבתון הוא", בלשון זכר; שכן הוא מקור ההשפעה, ובחינת אריך אנפין,

שהוא שרש הנאצלים הוא מקבל מבחי זו. וענין גילוי בחי עתיק אפשר לומר שזהו למעלה מבחי קדש הקדשים.

שהוא שורש הנאצלים, מקבל מבחינה זו. ואפשר לומר שגילוי בחינת עתיק הוא למעלה מבחינת קודש הקודשים.

21 וכענין מ"ש במ"א בפ"י מארז"ל [מאמר רבותינו זכרונם לברכה] יכול כמוני ת"ל [תלמוד לומר] כי קדוש אני קדושתו למעלה מקדושתכם. דאין ר"ל [רוצה לומר] כמו מהותו ועצמותו ממש ח"ו [חס ושלום] דאיך יעלה על הדעת לומר כן

זהו על דרך המבואר במקום אחר בפירוש מאמר חז"ל: "יכול כמוני? תלמוד לומר: כי קדוש אני — קדושתו למעלה מקדושתכם". אין הכוונה שהוא דומה ממש למהותו ועצמותו, חס ושלום, שהרי איך יעלה על הדעת לומר כן?

אלא פ"י כמוני היינו הארתו ית' המתלבשת בשרש הנאצלים והוא בחי עתיק שהוא נקי בחי תחתונה שבמאציל.

אלא פירוש "כמוני" הוא ההארה שלו ית' המתלבשת בשורש הנאצלים, והיא בחינת עתיק, הנקראת הבחינה התחתונה שבמאציל.

22 וא"כ בחינה זו הוא למעלה גם מבחי קדש הקדשים. שזהו נקי קדושתכם כי הוא שרש הנאצלים.

אם כן, בחינה זו היא למעלה אפילו מבחינת קודש הקודשים, וזהו הנקרא "קדושתכם", שכן היא השורש של הנאצלים;

משא"כ בחי עתיק נקי קדושתו שהוא בחי תחתונה שבמאציל אלא שהוא המאיר בבחי קדש הקדשים ואזי נקי שבת שבתון הוא.

ואילו בחינת עתיק נקראת "קדושתו", שכן היא הבחינה התחתונה שבמאציל; אלא שהיא המאירה בבחינת קודש הקודשים, ואז היא נקראת "שבת שבתון הוא".

23 וזהו ענין המלך הקדוש ועמ"ש במ"א בד"ה והיה מדי חדש בענין ושבת בשבתו ואזי נאמר וכפר על

הקדש שממלא ג"כ אפי' [אפילו] על הפגם הנוגע באור אבא הנקי קדש העליון ובחי' שבת שבתון היא

וזהו עניינו של "המלך הקדוש". וראו מה שנכתב במקום אחר, במאמר הפותח במילים "והיה מדי חודש", בענין "ושבת בשבתו". ואז נאמר: "וכיפר על הקודש", שכן הכפרה מגיעה גם לפגם הנוגע באור אבא, הנקרא הקודש העליון. ודרגת "שבת שבתון היא"

היינו כשלא אכשור דרי וליכא אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] כדבעי אזי אין ההמשכה מבחי' עתיק ממש

ואעפ"כ [ואף על פי כן] נמשך האור מבחי' קדש הקדשים עצמו שהוא כח"ב [כתר חכמה בינה] דא"א

היא כאשר הדורות אינם ראויים ואין אתערותא דלתתא כראוי; אז ההמשכה אינה מבחינת עתיק עצמו. ואף על פי כן, האור נמשך מבחינת קודש הקודשים עצמו, שהוא כתר, חכמה ובינה דאריך אנפין,

אלא שאין מאיר בו הבחי' שארז"ל [שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] קדושתו למעלה כו' כנ"ל ואזי נקי שבת שבתון היא.

אלא שהבחינה שעליה אמרו חז"ל "קדושתו למעלה" וכו' אינה מאירה בו, כנזכר לעיל; ואז הוא נקרא "שבת שבתון היא".

24 ואזי אין מכפר כ"א על הפגם המגיע במקדש הקדש שהוא בינה המקבלת מחכמה כמו שבחי' היא מקבל מבחי' הוא כו'.

ואזי היא מכפרת רק על הפגם שמגיע למקדש הקודש, שהיא בינה המקבלת מחכמה, כשם שבחינת "היא" מקבלת מבחינת "הוא" וכו'.

וביאור הענין י"ל [יש לומר] עפמ"ש [על פי מה שכתוב] הרמ"ז [הרמ"ז] בפ' ויקרא (בדף ט"ו ע"ב) ובפ' אמור (ד' צ"ד) שיש בת"ד [בתיקוני דיקנא] שהם י"ג מדה"ר [מדות הרחמים] ב' בחי' א' השערות ושם מציאות אימא והבי אור הפנימי שבתוכם שהוא מציאות אבא.

וביאור הענין הוא על פי מה שכתב הרמ"ז בפרשת ויקרא (בדף ט"ו ע"ב) ובפרשת אמור (ד' צ"ד): שתיקוני דיקנא, שהם שלוש עשרה מידות הרחמים, יש שתי בחינות: הראשונה היא השערות, ובה מציאות אימא; והשנייה היא האור הפנימי שבתוכם, שהוא מציאות אבא.

והנה השערות עצמן נמשכים מא"א [מאריך אנפין] אבל הפנימית המלוכש בתוכם שהוא בחי' כשמן הטוב כו' יורד על הזקן נמשך מאור עתיק המלוכש בכתר וחכמה דא"א ועמ"ש במ"א בענין ויוסף הורד מצרימה.

והנה השערות עצמן נמשכות מאריך אנפין, אבל הפנימיות המלוכשת בתוכן, שהיא בחינת "כשמן הטוב" וכו', "יורד על הזקן", נמשכת מאור עתיק המלוכש בכתר ובחכמה של אריך אנפין. ועיין במה שכתוב במקום אחר בעניין "ויסף הורד מצרימה",

שהוא ההמשכה מיסוד דא"ק [דאדם קדמון] ויסוד דעתיק הנמשך במזלות דא"א כו' ומקור המשכה זו הוא מחכמה דא"ק [דאדם קדמון].

שהיא ההמשכה מיסוד דאדם קדמון ויסוד דעתיק, הנמשכת במזלות דאריך אנפין וכו'; ומקור המשכה זו הוא מחכמה דאדם קדמון.

25 וזהו ענין כשמן הטוב כו' וע"כ כשנמשך ומאיר גם הפנימי [הפנימיות / הפנימית] שבי"ג ת"ד [תיקוני דיקנא] מכפר גם על הקדש שהוא אבא.

וזהו ענין "כשמן הטוב" וכו'. לכן, כאשר נמשכת ומאירה גם הפנימיות שבשלושה עשר תיקוני הזקן, היא מכפרת גם על הקודש, שהוא אבא;

משא"כ כשנמשך רק מחיצוניות י"ג ת"ד [תיקוני דיקנא] אינו מכפר על הקדש ממש כ"א על מקדש הקדש שהיא אימא:

ואילו כאשר נמשכת רק החיצוניות של שלושה עשר תיקוני הזקן, אין היא מכפרת על הקודש עצמו, אלא רק על מקדש הקודש, שהיא אימא.

26 ד ועו"ל [ועוד יש לומר] ענין בחי' שבת שבתון הוא. ובחינת שבת שבתון היא. גם בהמשכה שמבחי' עתיק ממש.

ד. אפשר להסביר עוד את ענין הבחינות "שבת שבתון הוא" ו"שבת שבתון היא", גם בהמשכה שמבחינת עתיק עצמו.

והוא ע"פ מ"ש במ"א ע"פ הנותן שלג כצמר כלומר שהוא דבר חידוש שהוא נותן הארה בשלג הדבר מתאים למה שנאמר במקום אחר על הפסוק "הנותן שלג כצמר": כלומר, זהו חידוש — שהוא נותן הארה בתוך השלג,

שהם י"ג ת"ד [תיקוני דיקנא] ששרשם ממו"ס [ממוחא סתימאה] שבו מלובשת גבורה דעתיק להיות כצמר ממש שהוא בחי' שער רישיה כעמר נקא שנמשך מגולגלתא שבו מלובש חסד דעתיק

שהם שלושה עשר תיקוני דיקנא, ששורשם במו"ס (מוחא סתימאה), שבו מלובשת גבורה דעתיק, כדי שיהיו ממש "כצמר". זהו עניין "ישער ראשו כעמר נקא", הנמשך מגולגלתא, שבה מלובש חסד דעתיק.

כי שרש בחי' הדיקנא נמשך מבי' פאות הראש שהם בי' פעמים מצפ"ץ [מצפ"ץ (שם הוי' בחילוף א"ת ב"ש)] בי' פעמים הוי' הוי' שלפני י"ג מדות אל רחום וחנון כו'

כי שורש בחינת הדיקנא נמשך משתי פאות הראש, שהן שתי פעמים מצפ"ץ — שתי פעמים הוי', הוי' — הקודמות לשלוש עשרה המידות: "אל רחום וחנון" וכו'.

ועל ידי הארה זו דייקא שמבחי' חסד דעתיק נקי' שבת שבתון הוא לשון זכר כי זכר חסדו בחי' חסד כו' ודווקא באמצעות הארה זו, מבחינת חסד דעתיק, הוא נקרא "שבת שבתון הוא", בלשון זכר, כי "זכר חסדו" הוא בחינת חסד וכו'.

והוא המשכה מבחי' אור עתיק המלובש בכתר דא"א שהוא למעלה מבחי' האור המלובש בחכמה דא"א. וזוהי המשכה מבחינת אור עתיק המלובש בכתר דאריך אנפין, שלמעלה מבחינת האור המלובש בחכמה דאריך אנפין.

27 וע' בע"ח [בעץ חיים] שער א"א רפ"ז וספ"ג [וסוף פרק ג']. גם עפמ"ש [על פי מה שכתוב] במ"א בענין ויוסף הורד הנ"ל שזהו המשכה מבחי'

ראו גם עץ חיים, שער אריך אנפין, תחילת פרק ז' וסוף פרק ג'. וכן לפי מה שנכתב במקום אחר בעניין "ויוסף הורד" הנזכר לעיל, שזוהי המשכה מבחינת

יסוד דא"ק [דאדם קדמון] שלמעלה מבחי' מלי' דא"ק [דאדם קדמון] שנעשה עתיק לאצ"י שבחי' מלי' היא רק הארה לגבי היסוד שהוא בחינת המשכה מאור א"ס ממש.

יסוד דאדם קדמון, שהוא למעלה מבחינת מלכות דאדם קדמון, שנעשית עתיק לאצילות; שכן בחינת מלכות היא רק הארה ביחס ליסוד, שהוא בחינת המשכה מאור אין סוף ממש.

28 ומבואר בלק"ת [בלקוטי תורה (להאריז"ל)] **פ' קדושים שבח"י שבת העליון זהו הדר יסוד דא"ק** [דאדם קדמון] **כו'**

וא"כ לפ"ז [לפי זה] **י"ל** [יש לומר] **דשבת שבתון היא היינו כשהמשכה נמשך ממל' דא"ק** [דאדם קדמון]

ומבואר בלקוטי תורה של האריז"ל על פרשת קדושים, שהבחינה של השבת העליונה היא ההדר של יסוד דא"ק וכו'.
אם כן, לפי זה אפשר לומר ש"שבת שבתון היא" היא כאשר ההמשכה נמשכת ממלכות דא"ק,

אבל שבת שבתון הוא לשון דכר הינו כשמקור ההמשכה נמשך מיסוד דא"ק [דאדם קדמון] **כו'** והיינו ע"י
ששם עלו שבטים שע"ז ויוסף כו' ופי' ששם עלו ע"י אתעדל"ת [אתערותא דלתתא].

אבל "שבת שבתון הוא", בלשון זכר, הוא כאשר מקור ההמשכה נמשך מיסוד דא"ק וכו'. הדבר נעשה באמצעות
"ששם עלו שבטים", שעל ידו "יוסף" וכו'; ופירוש "ששם עלו [השבטים]" הוא שהדבר נעשה באמצעות התעוררות
מלמטה.

כי י"ב שבטים עם שבט לוי הם כנגד י"ג מדות הרחמים והיינו ששרש שרשן משם וגם הם עצמן הם
מהיכל קדה"ק [קודש הקדשים] דבריאה הנמשך ממל' דאצילות

שנים-עשר השבטים, יחד עם שבט לוי, מכוונים כנגד שלוש-עשרה מידות הרחמים; כלומר, שורש שורשם משם. גם
הם עצמם באים מהיכל קודש הקדשים דבריאה, הנמשך ממלכות דאצילות.

ולכן ע"י אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] שלהם בבחי' ששם עלו שבטים מעוררים למעלה בבחי' קדש
הקדשים דאצילות דהיינו שמעוררים בחינת י"ג מדות הרחמים דא"א

לכן, באמצעות ההתעוררות שלהם מלמטה, בבחינת "ששם עלו שבטים", הם מעוררים למעלה בבחינת קודש
הקדשים דאצילות; כלומר, הם מעוררים את בחינת שלוש-עשרה מידות הרחמים דא"א.

ואזי ע"ז נמשך ג"כ מבחי' ומדרגת הנק' קדושתו למעלה מקדושכם הנז' [הנזכר] לעיל וזהו ענין ויוסף
הורד כו'

ואז, על ידי כך, נמשכת גם מבחינת ומדרגת "קדושתו למעלה מקדושתכם", שהזכרה לעיל. וזהו ענין "ויوسف הורד"
וכו',

היינו בחי' כשמן הטוב כו' יורד על הזקן כו' ע' [עיינן] בזהר פ' אמור (דפ"ח סע"ב [סוף עמוד ב]) **וס"פ צו** (דל"ד
סע"א [סוף עמוד א]) **ומ"ש בביאור ע"פ**

כלומר, הבחינה של "כשמן הטוב" וכו', "יורד על הזקן" וכו'. ראו בזהר, פרשת אמור (בסוף פח, ב), ובסוף פרשת
צו (בסוף לד, א), ובמה שכתוב בביאור על הפסוק

כי עמך מקור חיים בסופו בענין באורך כו'. ועמ"ש במ"א בפ"י שבעתים כאור שבעת הימים כו'.

"כי עמך מקור חיים", בסופו, בענין "באורך" וכו'. וראו מה שכתוב במקום אחר בפירוש "שבעתים כאור שבעת הימים" וכו'.

והנה כ"ז [כל זה] נמשך ביוהכ"פ [ביום הכפורים]. וזהו ענין שהכה"ג [שהכהן גדול] נכנס ביוהכ"פ [ביום הכפורים] לבית דקה"ק [דקדש הקדשים] ואע"פ [ואף על פי] שעלייתו היה רק עד היכל קדה"ק [קודש הקדשים] דבריאה עי' [עיי'ן] בסש"ב [בספר של בינונים] פנ"ג [פרק נ"ג]

והנה, כל זה נמשך ביום הכיפורים. וזהו ענין כניסתו של הכהן הגדול ביום הכיפורים לבית קודש הקדשים. ואף שעלייתו הייתה רק עד היכל קודש הקדשים דבריאה, ראו ספר של בינונים, פרק נג,

אך הוא כמ"ש בזהר הרקיע פ' בראשית (דמ"ה) בפ"י לאתחברא שביעאה בשביעאה כי כל היחודים והתפלות אינן פועלים רק בהיכלות וביחוד ההיכלות יש יחוד באצילות

אך כך הוא כפי שכתוב בזהר הרקיע, פרשת בראשית (עמ' 45), בפירוש "להתחבר השביעי בשביעי": כל היחודים והתפילות פועלים רק בהיכלות, וביחוד ההיכלות נעשה ייחוד באצילות;

כי כשהיכלות מתייחדים בשביעאה (שהוא היכל קדה"ק [קודש הקדשים] דבריאה) אז גם זו"נ [זעיר אנפין ונוקבא] עולים להיות מ"ן [מ"ן נוקבין] לאו"א [לאבא ואימא] ואז מקבלת האם מעתיק ע"י יסוד דאבא ומשם ולמעלה אין שייך זווג דלית תמן נוקבא.

כי כאשר ההיכלות מתייחדים בשביעי — שהוא היכל קודש הקדשים דבריאה — גם ז"א ונוקבא עולים להיות מ"ן לאבא ואמא, ואז האם מקבלת מעתיק באמצעות יסוד אבא; וממדרגה זו ומעלה אין שייך זיווג, כי אין שם נוקבא.

וז"ש [וזהו שכתוב] לאתחברא שביעאה בשביעאה יסוד אימא שכנגדה היכל זה הנקי קדש קדשים עכ"ל [עד כאן לשונו]. וע' מזה בזהר ס"פ פקודי (דף ר"ס סע"ב [סוף עמוד ב]) ובמק"מ [ובמקדש מלך] שם.

וזהו שכתוב "להתחבר השביעי בשביעי": יסוד אימא, שהיכל זה, הנקרא קודש הקדשים, מכוון כנגדו. עד כאן לשונו. וראו על כך בזהר, סוף פרשת פקודי (דף ר"ס ע"ב), ובמקדש מלך שם.

ומכ"ז [ומכל זה] יובן שעל ידי שהכה"ג [שהכהן גדול] נכנס להיכל קדה"ק [קודש הקדשים] שבבמה"ק [שבבית המקדש] מעורר כן למעלה מעלה שמקבלים או"א [אבא ואימא] מעתיק שהוא בחי' א"ס ממש שע"י [שעל ידי זה] נעשה מילוי כל הפגמים כי אתה הוא שלימותא דכולהו כו'.

מכל זה יובן, שעל ידי כניסת הכהן הגדול להיכל קודש הקודשים שבבית המקדש, הוא מעורר כך למעלה מעלה, שאבא ואמא יקבלו מעתיק, שהוא בחינת אין סוף ממש, ועל ידי כך מתמלאים כל הפגמים; שהרי "אתה הוא שלמותם של כולם" וכו'.

29 והנה הרמ"ז [הרב משה זכות] פ"י ר"פ צו גבי ת"ח [תא חזי] האי עולה סליקו וקשירו דכנ"י [דכנסת ישראל] לעילא כו' ואתנהיר כולא מרזא דקדש הקדשים.

והנה הרמ"ז מפרש בתחילת פרשת צו, על דברי הזוהר "בוא וראה: עולה זו היא עלייתה והתקשרותה של כנסת ישראל למעלה כו', והכול מואר מסוד קודש הקודשים",

דקדש הקדשים הן תלת רישין רישא עילאה וקדשים הן תרין רישין אחרנין דא לגו מן דא כו' ע"ש. שקודש הקודשים הם שלושת הראשים: הראש העליון [הוא "קודש"], ו"קודשים" הם שני הראשים האחרים, זה לפנים מזה כו'; עיין שם.

30 וא"כ לפ"ז [לפי זה] דבחי' רדל"א [רישא דלא אתידע] שהוא עתיק הוא בחי' קדה"ק [קודש הקדשים] א"כ צ"ל מהו ענין הבחי' שלמעלה מזה שע"ז ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] קדושתו למעלה מקדושתכם דא"א לומר דקאי על

אם כן, לפי המבואר, שרדל"א, רישא דלא אתידע, שהיא עתיק, היא בחינת קודש הקודשים, יש להבין מהי הבחינה שלמעלה ממנה, שעליה אמרו חז"ל: "קדושתו למעלה מקדושתכם". אי אפשר לומר שהכוונה ל

עצמו' [עצמות] אור א"ס ממש שלמעלה מבחי' עתיק וכמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שמ"א פ"ג [פרק ג'] דבחי' עתיק הוא הבחי' תחתונה שבמאציל וכאלו נאמר ד"מ [דרך משל] בחי' מלי שבמלי כו' ע"ש.

עצמות אור אין סוף ממש, שלמעלה מבחינת עתיק, כפי שנכתב בעץ חיים, שער 41, פרק 3, שבחינת עתיק היא הבחינה התחתונה שבמאציל, כביכול, בדומה לבחינת מלכות שבמלכות וכו'; עיין שם,

דזה א"א כי כבר נת' [נתבאר] דמה שאמרו יכול כמוני אין ר"ל [רוצה לומר] כמו עצמות אור א"ס ממש דאיך יעלה על הדעת לומר כן.

שהרי הדבר אינו אפשרי, כי כבר נתבאר שכשאמרו "יכול כמוני", אין הכוונה שיהיה דומה לעצמות אור אין סוף ממש — שהרי כיצד אפשר להעלות על הדעת לומר כך?

אלא שר"ל [שרוצה לומר] על הבחי' המתלבשת באצילות אשר זהו בחי' עתיק כו' וכנ"ל. וא"כ לפי הרמ"ז [הרב משה זכות] דקדה"ק [דקודש הקדשים] הם תלת רישין שמכללם רדל"א [רישא דלא אתידע] צ"ל מהו ענין הבחי' שלמעלה מזה שע"ז אמרו יכול כו'.

אלא הכוונה לבחינה המתלבשת באצילות, שהיא בחינת עתיק וכו', כפי שנתבאר לעיל. ואם כן, לפי פירוש הרמ"ז שקודש הקודשים הוא שלושת הראשים, ובכללם רדל"א, יש להבין מהי הבחינה שלמעלה מהם, שעליה אמרו "יכול כמוני" וכו'.

אך הענין ע"ד מ"ש בביאור האדר"ז [האדרא זוטא] להרח"ו [להרבי חיים ויטאל] (בדף רפ"ח ע"א) בפי' משי"ש [מה שכתוב שם] ע"ב האי עתיקא אשתכח בגי' רישין פי' אשתכח

אלא שהעניין הוא על דרך מה שנכתב בביאור האידרא זוטא לרבי חיים ויטאל (בדף רפ"ח ע"א), בפירוש הדברים שנכתבו שם בע"ב: "האי עתיקא אשתכח בגי' רישין". פירוש "אשתכח" הוא

נמצא ומתעלם ומתגלה בגי' רישין נמצא כי עיקר עתיקא הוא הא"ס אמנם על שם התעלמות בגי' רישין נקי' הגי' רישין ג"כ ע"ק [עתיקא קדישא] עכ"ל [עד כאן לשונו].

"נמצא, נעלם ומתגלה בשלושת הראשים". מכאן שעיקר עתיקא הוא אין סוף; אולם משום שהוא נעלם בשלושת הראשים, גם שלושת הראשים נקראים עתיקא קדישא. עד כאן לשונו.

נמצא גם בחי' רישא עילאה הנקרא רדל"א [רישא דלא אתידע] וקדה"ק [וקודש הקדשים] אינו אלא שבו מלובש אור א"ס ממש הנקרא עתיקא קדישא.

נמצא שגם בחינת הראש העליון, הנקראת רדל"א וקודש הקודשים, היא כך [רק] מפני שאור אין סוף ממש, הנקרא עתיקא קדישא, מלובש בה.

וזהו ענין הבחי' קדושתו שלמעלה מקדושתכם כו' וע' בפי' הספד"צ [הספרא דצניעותא] להאריז"ל [להאריזי זכרוננו לברכה] בפ"ק [בפרק קמא] (דקי"ט ע"א) שכי' [שכתב] וז"ל [וזה לשונו] ודע דהוא רישא דלאו רישא אשר שם חביון עוז העצמות הוא עצמו אינו משיג מה שיש בו

וזהו בחינת "קדושתו", שלמעלה מ"קדושתכם" וכו'. ועיין בפירוש הספרא דצניעותא לאריז"ל, בפרק הראשון (בדף קי"ט ע"א), שכתב: "ודע דהוא רישא דלאו רישא אשר שם חביון עוז העצמות הוא עצמו אינו משיג מה שיש בו".

וזהו פי' דלא ידע ולא אתיידע מה דהוי ברישא דא כביכול כאדם שאינו משיג מהות הנשמה שבו עכ"ל
[עד כאן לשונו].

וזהו פירוש "אינו יודע ואינו נודע מה יש בראש הזה": כביכול, כמו אדם שאינו משיג את מהות הנשמה שבתוכו. עד
כאן לשונו.

31 ומכ"ז [ומכל זה] יובן בתוספת ביאור ענין שבת שבתון היא ושבת שבתון הוא. דפי' שבת שבתון היא היינו

כשהמשכה מקדה"ק [מקודש הקדשים] שהוא בחי' תלת רישין

מכל האמור יובן ביתר ביאור עניינם של "שבת שבתון היא" ו"שבת שבתון הוא". "שבת שבתון היא" פירוש
שהמשכה היא מקודש הקודשים, שהוא בחינת שלושת הראשים,

וגם גילוי הארת אור א"ס ע"י תלת רישין הנ"ל כמו עד"מ באדם אף שאינו משיג מהות ועצמות הנשמה
שבו מהו עכ"ז [עם כל זה] הארות וכחות הנשמה מתגלות בהראש שהוא השכל וראייה שמיעה כו'.

וגם גילוי של הארה מאור אין סוף באמצעות שלושת הראשים הנזכרים לעיל. הדבר דומה לאדם: אף שאינו משיג
מהי מהותה ועצמותה של הנשמה שבתוכו, בכל זאת הארותיה וכוחותיה של הנשמה מתגלים בראש — בשכל,
בראייה, בשמיעה וכו'.

אמנם בחי' שבת שבתון הוא. היינו כשנמשך גילוי עצמות אור א"ס ממש המלוכש ברדל"א [ברישא דלא
אתיידע] כו' וזהו ענין כשמן הטוב כו' הטוב כי לא כלו רחמיך כו':

אבל בחינת "שבת שבתון הוא" היא כאשר נמשכת התגלות של עצמות אור אין סוף ממש, המלוכשת ברדל"א וכו'.
וזהו ענין "כשמן הטוב" וכו': "הטוב, כי לא כלו רחמיך" וכו'.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/yom-kippur/3

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק